

Súd: Okresný súd Trnava
Spisová značka: 32P/25/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2119203593
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ing. Mária Košťálová
ECLI: ECLI:SK:OSTT:2022:2119203593.15

Uznesenie

Okresný súd Trnava vo veci starostlivosti súdu o maloleté deti: 1/ X. K., nar. XX.XX.XXXX, 2/ Q. K., nar. XX.XX.XXXX, obe v konaní procesne zastúpené Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Trnava, deti rodičov: matka M. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom VI. U. XXXX/XX, XXX XX Y., otec: I. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. G. S. XX, XXX XX W. (Pu), Y., právne zastúpený SMA advokátska kancelária s.r.o., so sídlom Michalská 7, 811 01 Bratislava, o úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, takto

rozhodol:

- I. Súd konanie zastavuje.
- II. Súd vyhlasuje, že vo veci nemá právomoc konať.
- III. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.
- IV. Štát nemá nárok na náhradu trov konania.

odôvodnenie:

1. Dňa 30.04.2019 bol súdu doručený návrh matky na úpravu práv a povinností rodičov k maloletým deťom, ktorým sa matka domáhala, aby súd rozhodol o tom, že maloleté deti budú zverené do jej osobnej starostlivosti a otca zaviazal na platenie výživného. Návrh odôvodnila tým, že rodičia žili ako partneri do augusta 2018, pričom manželstvo neuzavreli. Deti sa narodili v Y. a majú dvojité občianstvo. Po ukončení spolužitia matka s maloletými deťmi sa odsťahovala so súhlasom otca na územie Slovenskej republiky. Deti majú trvalý pobyt v Trnave a maloletá dcéra začala v roku 2018/2019 navštevovať školu v Trnave. Otec po jarných prázdninách odmietol deti vrátiť matke v dohodnutom termíne a deti sa zdržiavali v Y.. Neskôr otec dňa 29.03.2019 vrátil maloletého syna matke. Okresný súd Trnava uznesením č.k. 19P/12/2019-22 zo dňa 12.04.2019 rozhodol o návrhu matky neodkladným opatrením a zveril maloleté deti do jej starostlivosti. Nakoľko je neodkladné opatrenie iba dočasným opatrením, domáha sa matka úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom týmto návrhom. Súd po informatívnom výsluchu matky a zistení, že otec podal v Y. návrh na zverenie maloletých detí do svojej starostlivosti tunajšie konanie uznesením č.k. 32P/25/2019-42 zo dňa 07.06.2019 prerušil. Súdu bolo matkou predložené predbežné rozhodnutie Všeobecného súdu Urbino Taliansko, č.l.79-84 (ktorého úradný preklad je na č.l.102-110). Z uvedeného predbežného rozhodnutia plynie, že senát troch sudcov všeobecného súdu Urbino Taliansko, konštatoval, že obvyklý pobyt maloletých detí je v Y., pričom 6 mesačný pobyt na území Slovenskej republiky bol príležitostného charakteru, ktorý nevedol k zmene obvyklého pobytu v Y.. Súčasne konštatovali, že maloleté deti (obe) sa narodili a vyrastali v Y. kde majú základ citových väzieb. Súd teda konštatoval, že maloleté deti majú obvyklý pobyt v Y. v obci Urbania, a preto je daná právomoc tohto súdu (Všeobecného súdu Urbino) na konanie.

2. Uznesením č.k. 32P/25/2019-111 zo dňa 29.11.2019 tunajší súd odmietol vykonávanie právomoci vo veci v prospech Všeobecného súdu Urbino v Talianskej republike a konanie zastavil. V odôvodnení uznesenia súd uviedol, že v tomto súdnom konaní je cudzí prvok zastúpený tým, že deti majú obvyklý

pobyt v Y., kde sa trvalo zdržiavali od narodenia a otec maloletých detí je štátnym občanom Talianska kde sa aj zdržiava. Návrh na začatie konania bol podaný na súdoch oboch štátov (Slovenskej republiky a Talianska), pričom prvý konajúci súd (Všeobecný súd Urbino v Y.) konštatoval, že má právomoc konať vo veci starostlivosti maloletých, a teda súdy Slovenskej republiky nemajú právomoc vo veci konať v zmysle nariadenia a musia odmietnuť vykonávať právomoc vo veci. Vzhľadom na neodstrániteľný nedostatok podmienok konania spočívajúci v nedostatku právomoci súdu vo veci konať, súd podľa § 9 v spojení s § 161 ods. 2 Civilného sporového poriadku konanie vo veci zastavil. O postúpení veci príslušnému orgánu súd nerozhodol, pretože zastavil konanie pre nedostatok medzinárodnej právomoci, pričom mal za to, že právomoc konať v predmetnej veci majú súdy v Y., kde je obvyklý pobyt maloletých detí.

3. Proti uvedenému uzneseniu podala odvolanie matka, ktorá nesúhlasí s tým, že obvyklý pobyt detí je v Y.. Súd zle vyhodnotil aktuálnu situáciu, mal požiadať o vyjadrenie súd v Y. a až potom mal zaujať k veci konečné stanovisko, pretože Všeobecný súd v Urbino v konaní č. XXX/XXXX R.G. rozhodnutím z 11.12.2019 prerušil konanie o zverenie maloletých detí do osobnej starostlivosti. Pokiaľ ide o dcéru X., tu prebieha návratové konanie v Ankone. Vzhľadom na uvedené považuje napadnuté uznesenie za nezákonné a vydané minimálne predčasne. Následne matka podaním doručeným súdu dňa 14.07.2020 oznámila, že na základe rozhodnutia súdu v Ancone č. XXXX/XX v návratovom konaní ohľadom maloletej X., súd rozhodol, že dieťa má obvyklý pobyt na Slovensku a má byť navrátená do starostlivosti matky. Dňa 30.06.2020 si matka dcéru prevzala na súde v Ancone a dieťa sa nachádza v jej starostlivosti na Slovensku.

4. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č.k. 11CoP/49/2020 - 232 zo dňa 25.01.2021 zrušil napadnuté uznesenie tunajšieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uznesenia uviedol, že odvolacie dôvody matky sú namieste, keďže vo svetle nových okolností sa rozhodnutie javí ako predčasné. Všeobecný súd v Urbine rozhodnutím z 11.12.2019 konanie vo veci samej prerušil s odôvodnením, že aktuálne prebiehajú dve návratové konania týkajúce sa oboch maloletých (konanie vo veci maloletej X. na Súde pre maloletých v Ancone a zároveň rovnaká žiadosť bola podaná Národnému centrálnemu orgánu kvôli maloletému Q.). Matka preukázala, že v návratovom konaní, týkajúcom sa maloletej X., bola úspešná a maloletá bola vrátená dňa 30.06.2019 matke, keď súd v Ancone ustálil, že s ohľadom na doplnené dokazovanie vykonané v tomto konaní je preukázané (na rozdiel od Všeobecného súdu v Urbine, ktorý v predbežnom uznesení z 12.07.2019 vydanom v rámci konania č. XXX/XXXX vychádzal z predpokladu obvyklého pobytu v Y.), že maloletá X. má obvyklý pobyt na Slovensku. Odvolací súd tiež uviedol, že pred rozhodnutím o zastavení konania je nutné preveriť postup Všeobecného súdu v Urbine po vydaní rozhodnutia Súdu pre maloletých v Ancone s prihliadnutím na odôvodnenie rozhodnutia tohto súdu, z ktorého vyplýva odlišný záver v otázke obvyklého pobytu maloletej X.. Rozhodnutie Súdu pre maloletých v Ancone môže (i keď nemusí) mať vplyv na postup Všeobecného súdu v Urbine vo vzťahu k otázke súdnej právomoci. Uvedené rozhodnutie nasvedčuje tomu, že záver Všeobecného súdu v Urbine vyslovený v jeho predbežnom opatrení zo dňa 12.07.2019 o obvyklom pobyte maloletých v čase začatia konania vo veci samej (apríl 2019) nemusí byť konečný. Rozdielnosť záverov oboch talianskych súdov v otázke obvyklého pobytu nie je tunajší súd oprávnený riešiť, a bude preto nutné obrátiť sa na Všeobecný súd v Urbine so žiadosťou o zaujatie definitívneho postoja k otázke svojej právomoci. Až po vyjadrení uvedeného súdu, bude môcť prvoinštančný súd rozhodnúť o ďalšom postupe v súlade s nariadením Brusel II.

5. Súd sa obrátil na Všeobecný súd Urbino so žiadosťou, aby tento súd zaujal definitívny postoj k otázke právomoci súdu pre maloletých v Urbine vo veci XXX/XXXX a oznámil tunajšiemu súdu stav konania. Žiadosť bola talianskemu súdu doručená dňa 14.09.2021, do vydania rozhodnutia súd na žiadosť nereagoval. Súd preto vyzval matku a otca maloletých, aby súdu oznámili, aký je stav konania na súde v Urbino a v prípade, ak im bolo doručené rozhodnutie súdu v Urbino, aby toto zaslali tunajšiemu súdu. Podaním doručeným súdu dňa 01.02.2022 matka súdu oznámila, že sa prostredníctvom advokátky otca dozvedela, že súd v Urbino rozhodol o zverení detí do starostlivosti otca. V konaní matka nemala advokáta z finančných dôvodov. Rozhodnutie matke nebolo oficiálne doručené, nie je ešte právoplatné, nevie, akou formou jej bude doručené, keďže jej bolo povedané, že ak nemala advokáta, nemusí jej byť doručené vôbec. Podnikne kroky k odvolaniu, akonáhle to bude možné.

6. Otec podaním doručeným súdu dňa 07.02.2022 oboznámil súd s vykonateľným rozhodnutím talianskeho súdu v Urbino vo veci úpravy práv a povinností k maloletým deťom. Oznámil, že na základe odvolania otca zo dňa 04.03.2019 otec žiadal o rozhodnutie súdu o výlučnej starostlivosti otca o maloleté

deti ako aj o rozhodovanie o veciach, o ktoré majú maloleté deti najväčší záujem. Taliansky súd v Urbino uznal dňa 12.07.2019 jurisdikciu súdu v Urbino, na základe čoho tunajší súd prerušil konanie. Napriek uvedenému Súd pre maloletých v Ancone, Taliansko, dňa 10.04.2020 rozhodol o repatriácii maloletej X. na Slovensko a určil jej obvyklé miesto pobytu v Trnave. Otec sa voči repatriácii odvolal a Najvyšší Kasačný súd Nariadením č. 35841 z 22.11.2021 zamietol rozhodnutie Súdu v Ancone o repatriácii maloletej X. z dôvodu nesprávne posúdenej koncepcie obvyklého pobytu maloletej. Dňa 22.12.2021 sa uskutočnilo na základe Kasačného súdu pojednávanie, v rámci ktorého sa táto vec označila v zmysle talianskej legislatívy za zrelú na rozhodnutie a bola postúpená na rozhodnutie kolégium. Následne súd v Urbino vyhlásil definitívny, vykonateľný rozsudok, ktorým boli maloleté deti zverené do starostlivosti otca a rozhodol o ďalších otázkach týkajúcich sa práv a povinností rodičov k maloletým deťom.

7. Otec súdu predložil rozhodnutie Všeobecného súdu v Urbino zo dňa 27.01.2022 a uznesenie Najvyššieho kasačného súdu Talianskej republiky zo dňa 15.03.2021, spolu s ich úradným prekladom. V uznesení Najvyššieho kasačného súdu Talianskej republiky zo dňa 15.03.2021, vzťahujúcim sa na odvolanie otca proti nariadeniu súdu pre maloletých v Marche, súd o.i. uviedol, že matka opustila Taliansko a rovnako aj jej dve maloleté deti v máji 2018, po desaťročnom spolužití s otcom maloletých detí. Súd poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora z 22.10.2010 vo veci C-497/10, ako sa v ňom špecifikovalo, aby bolo možné odlišiť obvyklý pobyt od obvyčajnej dočasnej neprítomnosti - je potrebné vziať do úvahy aj skutočné trvanie prítomnosti maloletého na konkrétnom mieste vzhľadom na to, že ustanovenie čl. 3 Haagskeho dohovoru vyžaduje sídlo, ktoré je efektívne a taktiež dostatočne stabilné. Čo sa však v tomto prípade nedá povedať: X. pobyt na Slovensku trval vo všetkých ohľadoch len niekoľko mesiacov a navyše s dvomi významnými prerušeniami kvôli návratu do Talianska, obe s výslovným súhlasom matky (v decembri 2018 a vo februári 2019). X. sa ani zďaleka nezačlenila na Slovensko, ako je uvedené v nariadení, ale jasne prejavila, že uprednostňuje zostať v Y. a nevrátiť sa na Slovensko. V skutočnosti dievča uviedlo, že v tejto krajine nikoho nepozná („len moju sesternicu a kamaráta z gymnastiky“), v Y. navštevuje tretí ročník, kým na Slovensku jej dali „zopakovať“ prvý ročník. Ďalšie nesporné údaje sú dané tým, že matka opustila Taliansko na jar 2018, vzhľadom na jej rozchod s otcom maloletých. Počas nasledujúceho leta mali obaja bývalí partneri intenzívne kontakty, ktorým cieľom bolo pre dobro detí, snažiť sa o obnovenie ich vzájomných vzťahov a zmierenie. V praxi tieto kontakty následne vyústili do pokusu o obnovenie spolužitia. Tento pokus v skutočnosti znamenal presťahovanie otca a maloletých detí na Slovensko. Pokus o zmierenie však krátko na to zlyhal, otec sa vrátil do Talianska od novembra 2018. V konkrétnom skúmanom prípade dekrét Súdu v Marche vzal na vedomie dôvody, ktoré viedli k presťahovaniu X. z Urbino na Slovensko. Nedal im však žiadnu váhu a žiadnu hodnotu ... Nemožno tiež zdieľať výklad, ktorý súd priradil materiálnej skutočnosti presťahovaniu X. na Slovensko, ktorý sám o sebe chápal ako definitívne presťahovanie maloletej. Identifikácia riešenia bývania, X. zápis na slovenskú školu, spolupráca poskytovaná jej starými rodičmi z matkinej strany sú všetko kompatibilné skutočnosti - uti singuli - aj ako celok - pri dočasnom premiestnení maloletej a funkčne v kontexte uskutočnenia pokusu o zmierenie rodičov. Nehovoriac o tom, že potvrdené začlenenie X. do slovenskej krajiny je výsledkom obvyčajného tvrdenia v napadnutom rozhodnutí, ktoré nie je nijako podložené primeranými procesnými zisteniami. Na záver treba odvolaniu vyhovieť a následne zrušiť napadnutý dekrét s odložením sporu súdu pre maloletých v Marche, ktorý v inom zložení určí aj trovy rozsudku o legitimitácii.

8. Z rozhodnutia Všeobecného súdu v Urbino zo dňa 27.01.2022 vyplýva, že súd definitívne vyhlasuje rozsudok, ktorým maloleté deti zveruje do výlučnej opaterky otca, ktorý bude autonómne prijímať všetky najdôležitejšie rozhodnutia týkajúce sa detí, ktorým maloleté deti umiestňuje k ich otcovi do Urbino, zabezpečuje, aby matka mohla navštevovať maloleté deti v Urbino, nariaďuje, aby otec zabezpečil všetky potrebné prostriedky na to, aby sa matke umožnilo kontaktovať deti aspoň raz denne, stanovuje príspevok na výživu detí vo výške 300,- eur mesačne (150,- eur na každé dieťa), pričom táto suma sa bude každoročne upravovať o mieru inflácie, stanovuje, že každý rodič bude prispievať 50% na mimoriadne výdavky potrebné na výživu maloletých detí a trovy sporu sa rozdelia medzi stranami. V rozhodnutí súd uviedol, že otec podal na súd odvolanie dňa 04.03.2019. Matka, riadne oboznámená o odvolaní spolu s uznesením o nariadení predvolania, s vysvetľovacou listinou podanou 02.mája 2019, sa dostavila na súd, spochybňujúc to, čo odvolateľ tvrdil a žiadala výhradné zverenie maloletých detí do starostlivosti matky a ďalšie. Rodičia sa spoznali v roku 2008, z ich vzťahu sa narodili maloleté deti. Dvojica spolu s deťmi žila v Urbino až do augusta 2018, kedy sa aj v snahe zachrániť vzťah, ktorý bol v kríze, rozhodla skúsiť presťahovať do Trnavy, aby začali nový život. Po príchode na Slovensko však vzťahy medzi rodičmi nevykazovali žiadne známky zlepšenia, a to natoľko, že už v septembri

toho istého roku (ani nie mesiac po ich príchode) matka oznámila otcovi svoj zámer ukončiť vzťah a jej vôľu zostať na Slovensku s deťmi. Otec vo svojej obhajobe tvrdil, že bol podvedený svojim partnerom, ktorý túto zámienku využil výlučne za účelom získania jeho súhlasu s presťahovaním jeho detí na Slovensko, a preto uviedol, že bol v novembri 2018 nútený vrátiť sa do Talianska... Následne po príchode na vianočné prázdniny do Talianska, boli obe deti vo februári 2019, pri príležitosti školských prázdnin poslané ich matkou do Urbanie, ale namiesto návratu na Slovensko, v prvých marcových dňoch, boli zadržané otcom na štátnom území vzhľadom na vôľu jeho dcéry X. pokračovať tam v štúdiu. Po obnovení kontaktu s navrhovateľom s tým, že chceta skúsiť cestu zmierenia, aby sa obnovil rodinný zväzok, matka presvedčila otca, aby sa spolu so synom Q. vrátili na Slovensko (29. marca 2019), ale keď otec dorazil do Trnavy po tom, čo podala na úrady svojej krajiny sťažnosť na únos dieťaťa a získala rozhodnutie slovenského súdu, ponechala si svojho maloletého syna pri sebe, čím prinútila navrhovateľa vrátiť sa do svojej krajiny. Kým však súd v Trnave uznesením č. 32P/25/2019-42 prerušil konanie začaté matkou o zverenie detí do osobnej starostlivosti (vzhľadom na jurisdikciu súdu v Urbine, ktorá bola určená podľa vyhlášky Súdu v Urbine dňa 12.07.2019), dňa 10.04.2020 vydal súd pre maloletých v Ancone dekrét o repatriácii maloletej X. na Slovensko, ktorej určil miesto obvyklého pobytu v Trnave. Otec sa odvolal na Najvyšší súd proti rozhodnutiu o repatriácii svojej dcéry X.. Nariadením č. XXXXX z 22.11.2021, Najvyšší kasačný súd, prvá občianska sekcia, zamietol opatrenie súdu pre maloletých v Ancone, pričom sa domnieval, že jeho posúdenie koncepcie obvyklého pobytu maloletej osoby bolo nesprávne, a preto vrátil spor za účelom prijatia potrebných opatrení. Na pojednávaní dňa 22.12.2021, na základe rozhodnutia Kasačného súdu, sudca zapisovateľ, bez toho, aby tým bola dotknutá prítomnosť oboch maloletých u matky na Slovensku (hoci bola Najvyšším súdom považovaná za nelegitímnu), uznal prípad za zrelý na rozhodnutie a postúpil ho kolégiu.... V tomto prípade, aj keď vieme, že obaja maloletí sú v súčasnosti so svojou matkou na Slovensku, tento súd zastáva názor, že režim zverenia a umiestnenia, ktorý najlepšie zodpovedá záujmom X. a Q., je režim zverenia do výhradnej starostlivosti otca a ich umiestnenie u neho v Urbánii. Z činov oboch zúčastneným strán vyplynulo, že rozhodnutie zostať a žiť v zahraničí urobila výlučne odporkyňa: tak proti vôli partnera, ako aj na úkor potrieb maloletých detí, ktoré sa narodili v Y. a žili, do roku 2018, v Urbánii.

9. Podľa zápisnice o elektronickom oznámení, ktorú otec doručil súdu, Avv. Simonetta Giubilaro v zmysle zákona ako obhajca spoločne a nerozdielne s advokátom otca Maria Giuseppina Mariani, oznámila matke spolu s touto správou, digitálne podpísanou, nasledujúci úkon: Vyhláška vydaná dňa 21.01.2022 súdom v Urbine, zverejnená dňa 24.01.2022 medzi stranami - rodičmi maloletých. Toto oznámenie sa vykonáva v súvislosti s Nariadením vydaným súdom v Urbino v konaní č. XXX/XXXX R.G.V.G.

10. V zmysle potvrdenia Súdu v Urbino zo dňa 04.03.2022, k uvedenému dňu v záznamoch v registri nie je zapísané žiadne odvolanie voči rozhodnutiu tohto súdu zo dňa 21.01.2022 v konaní rg. XXX/XXXX VG medzi rodičmi, vzhľadom na to, že neprišlo žiadne oznámenie, ani žiadosť o ďalšie úkony zo strany Odvolacieho súdu v Ancone; toto rozhodnutie bolo riadne oznámené stranám, ktoré môžu voči nemu podať odvolanie do 07.02.2022.

11. Z osvedčenia podľa článku 39 Nariadenia Rady (ES) č. 2201/2003 o súdnej právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v manželských veciach a vo veciach rodičovských práv a povinností (ďalej len „Nariadenie“) vydaného Súdom v Urbino dňa 30.05.2022, predloženého otcom, vyplýva, že rozhodnutie - záverečná vyhláška vydaná dňa 21.01.2022, referenčné číslo XXX/XXXX R.G., nebolo prijaté v neprítomnosti, keďže matka sa dostavila na súd za asistencie dôveryhodného obhajcu Avv. Pasquale Marra z Urbina. Rozhodnutie je vykonateľné podľa práva domovského štátu, vykonávacia formulácia bola pripojená Súdom v Urbino dňa 04.03.2022. Rozhodnutie bolo oznámené matke osobne dňa 25.02.2022 a dňa 28.01.2022 na adrese certifikovanej elektronickej pošty obhajcu, ktorý ju zastupoval v konaní: Avv. Pasquale Marra.

12. Súd uznesením č.k. 30P/18/2022-66 zo dňa 20.06.2022 na návrh otca uznal rozhodnutie Bežného súdu v Urbino č. XXX/XXXX R.G.V.G. zo dňa 21.01.2022 na území Slovenskej republiky.

13. Vzhľadom na skutočnosť, že v danej veci ide o konanie s cudzím prvkom, pričom tak Slovenská republika ako i Talianska republika sú ku dňu začatia konania členskými štátmi Európskej únie, a predmetom konania je návrh na úpravu rodičovských práv a povinností k maloletým deťom, je súd v konaní povinný skúmať svoju právomoc aj v zmysle príslušných noriem medzinárodného práva súkromného a procesného.

14. Podľa § 1 zákona č. 97/1963 Zb. o medzinárodnom práve súkromnom a procesnom (ďalej len „ZMPS“) Účelom tohto zákona je ustanoviť, ktorým právnym poriadkom sa spravujú občianskoprávne, obchodné, rodinné, pracovné a iné podobné vzťahy s medzinárodným prvkom, upraviť právne postavenie cudzincov, ako aj ustanoviť postup slovenských justičných orgánov pri úprave týchto vzťahov a rozhodovanie o nich a tým napomáhať medzinárodnej spolupráci.

15. Podľa § 2 ZMPS Ustanovenia tohto zákona sa použijú, len pokiaľ neustanovuje niečo iné medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná alebo zákon vydaný na vykonanie medzinárodnej zmluvy.

16. Podľa kapitoly II, oddielu 2, čl. 8 Nariadenia 1. Súdny členský štát majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania. 2. Odsek 1 sa uplatňuje s výhradou ustanovení článkov 9, 10 a 12.

17. Podľa kapitoly II, oddielu 3, čl. 16 Nariadenia 1. Konanie na súde sa považuje za začaté: a) momentom podania písomnosti, ktorou sa začína konanie, alebo rovnocennej písomnosti na súde, za predpokladu, že navrhovateľ neopomenul následne prijať kroky, ktoré musel prijať, aby zabezpečil doručenie písomnosti odporcovi; alebo b) ak sa pred jej podaním na súd musí písomnosť doručiť, momentom jej prevzatia orgánom povereným doručovaním za predpokladu, že navrhovateľ neopomenul následne prijať kroky, ktoré musel prijať, aby zabezpečil podanie písomnosti na súde.

18. Podľa oddielu 3, článok 17 Nariadenia Ak sa začalo konanie na súde členského štátu vo veci, v ktorej podľa tohto nariadenia nemá právomoc konať, a ktorá patrí podľa tohto nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc.

19. Podľa kapitoly II, oddielu 3, čl. 19 ods. 2 a 3 Nariadenia 2. Ak sa vedú konania týkajúce sa rodičovských práv a povinností k tomu istému dieťaťu a s rovnakým predmetom konania na súdoch rôznych členských štátov, súd, ktorý začal konať ako druhý, aj bez návrhu preruší konanie, až kým sa nepotvrdí právomoc súdu, ktorý začal konať ako prvý. 3. Keď sa potvrdí právomoc súdu, ktorý ako prvý začal konať, súd, ktorý začal konať ako druhý, odmietne vykonávať svoju právomoc v prospech tohto súdu. V takom prípade účastník, ktorý podal návrh súdu, ktorý začal konať ako druhý, môže podať svoj návrh na súd, ktorý začal konať ako prvý.

20. Podľa § 2 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“) (1) Na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. (2) Na účely tohto zákona sa pojmy žaloba, strana a spor vykladajú ako návrh na začatie konania, účastník konania (ďalej len „účastník“) a konanie podľa tohto zákona, ak z povahy veci nevyplýva inak.

21. Podľa § 9 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) Ak spor alebo vec nepatrí do právomoci súdu Slovenskej republiky, súd konanie bezodkladne zastaví.

22. Vo veci úpravy práv a povinností rodičov k maloletým deťom prebiehali súbežne konania na súde v Talianskej republike aj v Slovenskej republike, pričom ako prvý začal konať súd Talianskej republiky, keď otec podal návrh vo veci na súd Talianskej republiky dňa 04.03.2019 a matka na tunajší súd dňa 30.04.2019. Tunajší súd uznesením č.k. 32P/25/2019-42 zo dňa 07.06.2019 prerušil a následne uznesením č.k. 32P/25/2019-111 zo dňa 29.11.2019 tunajší súd odmietol vykonávanie právomoci vo veci v prospech Všeobecného súdu Urbino v Talianskej republike a konanie zastavil. Krajský súd v Trnave ako odvolací súd uznesením č.k. 11CoP/49/2020 - 232 zo dňa 25.01.2021 zrušil napadnuté uznesenie tunajšieho súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, keď vo svetle nových okolností sa rozhodnutie javí ako predčasné. Tunajší súd tak mal rozhodnúť o ďalšom postupe v súlade s nariadením Brusel II až po tom, ako súd, ktorý začal konať ako prvý zaujme definitívny postoj k otázke svojej právomoci. Hoci do vydania tohto rozhodnutia súd neobdržal odpoveď od talianskeho súdu v otázke definitívneho postoja k svojej právomoci, súd mal za preukázané, že taliansky súd vo veci konal a rozhodol, pričom z jeho rozhodnutia je zrejmé, že sa definitívne vysporiadal s otázkou jeho právomoci, keď rozhodnutie tohto súdu obsahuje podrobné odôvodnenie ustálenia miesta obvyklého pobytu maloletých detí v čase začatia konania a nadväzuje na predchádzajúce rozhodnutie Najvyššieho súdu Talianskej republiky o repatriácii maloletej X., v ktorom bola vyriešená otázka obvyklého pobytu maloletej X. v čase začatia konania v Talianskej

republike. Hoci matka uvádzala, že rozhodnutie súdu jej nebolo doručené, súd mal z listín predložených otcom, vydaných súdom v Urbino, za preukázané, že rozhodnutie vo veci samej bolo matke doručené a táto nepodala proti nemu v stanovenej lehote odvolanie.

23. Po tom, ako sa potvrdí právomoc súdu Talianskej republiky, súd v zmysle čl. 19 Nariadenia odmietne vykonávať svoju právomoc v prospech tohto súdu. Keďže však tunajší súd mal za preukázané potvrdenie právomoci súdu Talianskej republiky až po skončení konania v Talianskej republike, súd postupoval podľa čl. 17 Nariadenia a vyhlásil, že nemá právomoc konať, keďže vec patrí podľa Nariadenia do právomoci súdu iného členského štátu, a to súdu Talianskej republiky, keď podľa čl. 8 Nariadenia súdy členského štátu majú právomoc vo veciach rodičovských práv a povinností k dieťaťu, ktoré má obvyklý pobyt v tomto členskom štáte v čase začatia konania a v konaní bolo preukázané, že maloleté deti mali v čase začatia konania obvyklý pobyt v Talianskej republike. Súd zároveň v zmysle § 9 CMP konanie zastavil.

24. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak. O náhrade trov konania rozhodol súd vo výroku III. podľa § 52 CMP tak, že žiadnemu z účastníkov náhradu trov konania nepriznal.

25. Podľa § 155 CSP (1) Každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S prihliadnutím na povahu a okolnosti veci príberie súd tlmočníka. (2) Trovy spojené s tým, že strana koná v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie, znáša štát. V konaní vznikli štátu trovy spočívajúce v odmene za preklad do talianskeho jazyka, keďže však ide o trovy konania, ktoré v zmysle citovaného ustanovenia § 155 CSP znáša štát, súd štátu náhradu týchto trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je možné podať odvolanie v lehote do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Trnava. Odvolanie môže podať účastník konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).